

ת"פ 20582/07/20 - מדינת ישראל נגד איהאב טביה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 ינואר 2021

ת"פ 20582-07-20 מדינת ישראל נ' טביה

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

על-ידי ב"כ עו"ד יוסי קורצברג

נגד

איהאב טביה

הנאשם

על-ידי ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977 וכניסה ושהייה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) וסעיף 12(3) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים כלל את תיקון כתב האישום, אך לא כלל הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה כל צד טען על-פי מיטב שיקול דעתו.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. הנאשם, תושב קלקיליה של תחומי הרשות הפלסטינית, החזיק במועד הרלוונטי היתר שהייה בישראל באזור מרחב התפר, וזאת בין השעות 05:00 ועד 19:00. בשני הימים הרלוונטיים לכתב האישום (15.6.20 ו- 21.6.20) שהה הנאשם בישראל בערים חולון ותל-אביב, שלא כדין, ובניגוד לתנאים הקבועים בהיתר.

ביום 15.6.20 הגיע הנאשם לדירתה של י.ס. (להלן - **המתלוננת**) לשם צריכת שירותי מין בתשלום.

ביום 21.6.20 יצרו הנאשם ואחר, אשר זהותו אינה ידועה (להלן - **האחר**), קשר עם המתלוננת, ותיאמו איתה מפגש לקבלת שירותי מין בדירתה בשעה 23:30 באותו לילה. אז, בחצות, או בסמוך לכך, הגיע האחר לדירה ונכנס אליה בהסכמת המתלוננת, כשהוא עוטה מסיכה על פניו וכפפות על ידיו. עם כניסתו לדירה מסר האחר

למתלוננת 300 ₪ במזומן בתמורה לשירותי המין, והמתלוננת ליוותה את האחר לחדר האמבטיה בדירה על-מנת שיתקלח לפני קבלת שירותי המין. בה בעת הגיע הנאשם למקום והמתין מחוץ לדלת הדירה כשהוא עוטה מסיכה. בסמוך לאחר מכן, יצא האחר מחדר האמבטיה, מבלי שהתקלח, ופנה לעבר דלת הכניסה לדירה כשהוא אוחז בידו מיכל גז מדמיע, וזאת במטרה להכניס את הנאשם לדירה. המתלוננת חששה וחסמה את דלת הכניסה בגופה. מיד לאחר מכן, תקף האחר את המתלוננת בכך שהיכה אותה בפניה באמצעות מיכל הגז המדמיע, אחז בחוזקה בשיערה, תוך שהוא פותח במעט את דלת הדירה, במטרה לאפשר לנאשם להיכנס. המתלוננת המשיכה להיאבק באחר בניסיון למנוע ממנו לפתוח את הדלת, אך הנאשם הצליח להכניס את ידו לתוך הדירה, והמתלוננת נשכה את אצבעו. בשלב זה, דחף הנאשם את הדלת והצליח להיכנס לדירה. האחר המשיך לאחוז בשיערה של המתלוננת והצמיד בכוח את גופה לרצפת הדירה. בתוך כך, אחז הנאשם בחוזקה בבגדיה, והכל תוך שהאחר צועק לעברה "תביאי לנו כסף, תביאי לנו כסף". המתלוננת צרחה וניסתה להשתחרר מאחיזת הנאשם והאחר, שאז איים עליה האחר כי אם תצעק הוא יהרוג אותה. בהמשך, לקח הנאשם סיכת ראש של המתלוננת שהייתה בסלון הדירה, ודקר את המתלוננת באמצעותה בבטנה. בשל מעשי הנאשם והאחר, והחשש לחייה, הובילה המתלוננת את השניים לארון בדירה, בו היה מצוי ארנק, ומסרה להם 13,000 ₪ במזומן ו-100 דולר. הנאשם והאחר חיפשו בארון רכוש נוסף, ומצאו אף את אותם 300 ₪ שמסר לה האחר בתחילת האירוע. בהמשך, נטלו הנאשם והאחר שני טלפונים ניידים של המתלוננת, ואף תלשו מצווארה חמש שרשראות כסף, שאז נמלטו מן הדירה.

כתוצאה מהמעשים, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בפנים ובבטן, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

3. התובע, עו"ד קורצברג, עמד בטענותיו על חומרת המעשים, ובמיוחד בהינתן העובדה כי עבירת השוד בוצעה בצוותא וכוונה כלפי אשה שהיא אחת מהחוליות המוחלשת בחברה. עוד צוין כי אין מדובר במעשה אקראי, וכזה שלא נגדע באיבו נוכח התנגדות המתלוננת למעשיהם של הנאשם והאחר. התובע ציין כי שעה שמדובר בעבירות שוד המבוצעות בביתו ומבצרו של קורבן העבירה, יש לראות בהן חומרה מיוחדת, ומתחם העונש ההולם צריך לשקף חומרה זו. עוד נטען, כי בהינתן מקור פרנסתה של המתלוננת, ויש לראות בפריטים שנשדדו, לרבות בסכום הכסף ככאלה המשליכים על מתחם העונש ההולם. נתון רלוונטי נוסף נוגע לחבלות שספגה המתלוננת, כפי שאלה משתקפות בתמונות שהוגשו (במ/1) ובתעודה הרפואית (במ/2).

על יסוד האמור לעיל, לאחר סקירת פסיקה רלוונטית, ותוך שקלול העובדה כי המעשים בוצעו תוך הפרת היתר שהייה, עתרה התביעה למתחם עונש **הנע בין 5 ל-7 שנות מאסר**, ולמיקומו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, לצד הטלת מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

4. המתלוננת, שהעידה בשלב העונש, תיארה כי מאז המקרה היא סובלת מהתקפי חרדה, אך ציינה כי ככל שנוקף הזמן עוצמת החרדה פוחתת. המתלוננת תיארה את הפחד שאחז בה במהלך האירוע

והתייחסה גם לחבלה באפה.

5. הסנגור, עו"ד אשכנזי, התייחס בטיעונו למתחם לו עתרה המדינה, וטען כי מדובר במתחם מופרז, שאינו עומד בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון, לרבות זו שהוצגה על-ידי התביעה. בהתייחס לעוצמת האלימות באירוע, נטען כי אין מדובר ברף גבוה של אלימות, וממילא האחר היה הדומיננטי באירוע ופעל באלימות משמעותית יותר. עוד ביקש הסנגור ליתן משקל למחיקת עבירת קשירת הקשר, ולראות בכך כמהלך המלמד כי המעשה בוצע ללא תכנון מוקדם. על יסוד האמור לעיל, ופסיקה שהוצגה, סבר הסנגור כי יש לקבוע מתחם הנע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר.

באשר לעונש המתאים - נטען כי יש ליתן משקל משמעותי לגילו הצעיר של הנאשם (בן 22), לעובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, ולעובדה כי כניסותיו הקודמות לישראל היו לצרכי עבודה ופרנסת משפחתו. נטען כי הודאת הנאשם וקבלת האחריות בעלת משקל משמעותי לקולא הן נוכח החיסכון בעדות המתלוננת והן נוכח רכיב ההפנמה הטמון בהודאה, אף אם זו לא כללה את מסירת פרטיו של האחר, שהנאשם חשש למסורם פן יבולע לו מהאחר. הסנגור ביקש ליתן משקל לקושי בריצוי תקופת מאסר, בהינתן העובדה כי מדובר בתושב הרשות הפלסטינית, ובתקופת הקורונה.

כלל השיקולים שפורטו לעיל, מצדיקים, כך על-פי הנטען, גזירת עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, ציין כי הוא עובד מזה שלוש שנים בישראל, ולא הסתבך באירועים פליליים.

דיון והכרעה

7. בתי המשפט עמדו פעמים רבות על החומרה הטמונה בעבירות השוד, בפרט בנסיבות בהן נעשה שימוש בנשק:

"היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של בחברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשיו מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' אבו הויד, פס' 5 (21.6.2006)).

8. מעשיו של הנאשם פגעו באותם ערכים מוגנים שנועדו לשמור על תחושת הביטחון של הציבור בכלל,

על תחושת הביטחון האישי של נפגעי העבירה בפרט, על שלמות גופו של אדם, ועל זכות הקניין שלו. מידת הפגיעה בערכים אלו בלתי מבוטלת, והיא מושפעת בעיקר, מאותן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן, הנאשם ניצל את ההיתר שניתן לו להיכנס לישראל לצורך ביצוע עבירת שוד חמורה ואלימה.

חומרת העבירה נלמדת הן משורה של נתונים: **העובדה כי בוצעה בצוותא; העובדה כי בוצעה כלפי קורבן המהווה חוליה מוחלטת בחברה; סכום הכסף המשמעותי ויתר הרכוש שנשדד; העובדה כי העבירה לוותה באלימות קשה.** אמנם, נראה כי האחר היה הדומיננטי יותר ביחס לרכיבי האלימות, אולם מעבר לעובדה כי מדובר במתווה של ביצוע בצוותא על כל המשתמע ממנו, יש לזכור כי ככל שהתקדם האירוע, הנאשם לא היה פסיבי, אלא בחר להיכנס לדירה בכוח, חרף התנגדות המתלוננת, ובהמשך - דקר את המתלוננת בסיכת ראש וביחד עם האחר שדד ממנה את רכושה.

נתון משמעותי נוסף נוגע למקום ביצוע השוד - ביתה של המתלוננת. כאשר מבוצעת עבירת שוד בביתו - מבצרו של אדם, יש לראות בכך כנתון משמעותי לחומרה המשליך על מתחם העונש ההולם. הדברים רלוונטיים עוד יותר בהינתן עיסוקה של המתלוננת, הכרוך בהכנסת אנשים זרים לביתה.

במסגרת המתחם יש לשקלל גם את הנזקים שנגרמו למתלוננת ואלה, כאמור בתמונות ובתעודה הרפואית, לא מבוטלים, אף אם אין מדובר בנכות או בצלקות. לטעמי, יש ליתן משקל לגם לאותן חרדות שחוותה המתלוננת לאחר האירוע כפי שתיארה, המשקפות את תחושת הפגיעה הקשה בביטחונה האישי.

על החומרה הטמונה במקבץ העבירות בהן הורשע המבקש המבוצעות כנגד חוליות חלשות בחברה, עמד בית המשפט העליון בע"פ 8788/08 **זיאד נ' מדינת ישראל** (7.4.2011), שם צוינו הדברים הבאים:

"מיותר לומר כי תפקידו של בית המשפט להגן על בני החברה, ובמיוחד כך כאשר מדובר באנשים חלשים וחסרי ישע. במקרים דוגמת זה שבפנינו חייב בית המשפט ליתן משקל יתר לעקרונות הגמול וההרתעה על פני שיקולי הענישה האחרים. לסיום נזכיר כי המערער שהה בישראל שלא כדין. כמובן שעבירה זו הינה שולית ביחס לעבירת השוד, אך לא ניתן להתעלם אף ממנה".

9. אשר לפסיקה הנוהגת בגין עבירה של שוד, מצאתי את פסקי הדין הבאים כרלוונטיים:

ע"פ 4761/20 **עתאמנה נ' מדינת ישראל** (16.11.2020) - המערער הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב

האישום המתוקן בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות בכך שהוא ונאשם נוסף שהו בתל אביב בסביבות השעה חצות כשבידיהם שני מכלי גז פלפל, ניגשו למתלוננת שחלפה על פניהם, תקפו אותה באמצעות ריסוס פניה בגז פלפל, ונאשם 1 ניסה לחטוף את תיק היד בו אחזקה ובכך גרם לנפילתה ארצה. בעודה שרועה על הקרקע, חטף ממנה הנאשם 1 את התיק בכוח בו היו 16,860 ₪, צמידי זהב, טבעות זהב, שרשרת זהב משובצת יהלומים, ומסמכים לרבות תעודת זהות. כתוצאה מהמעשים סבלה המתלוננת מאודם בעיניה ובפניה וכן נפצעה בכף ידה ובשתי הברכיים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר בפועל** והשית על נאשם 1 **עונש של 26 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים; ועל המערער **עונש של 33 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים. המערער הגיש ערעור על חומרת העונש אולם בהמלצת בית המשפט העליון חזר בו מהערעור.

לא צריכה להיות מחלוקת כי עניינו חמור יותר, בהינתן העובדה כי השוד בוצע בביתה של המתלוננת.

ע"פ 1233/15 **מאג'ד נ' מדינת ישראל** (19.1.2016) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות בחבורה בכך שקשר קשר עם נאשם נוסף לשדוד נשים מבוגרות. השניים התמקמו בשכונה בירושלים. המערער החל לעקוב אחר שתי נשים שאחת מהן ענדה על צווארה שתי שרשראות זהב. בהגיען לרחוב, הודיע המערער על כך לנאשם הנוסף, והאחרון ניגש אל המתלוננות ופנה אליהן בשאלת סרק ותוך שהן השיבו לו, תלש בכוח את שתי שרשראות הזהב מצווארה של המתלוננת. לאחר מעשה נמלטו השניים מהמקום וחילקו ביניהם את השלל הגנוב. כתוצאה מהמעשה נגרמה למתלוננת חבלה קלה בצוואר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 24 ל- 50 חודשי מאסר בפועל** והשית על המערער **עונש של 36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

דומה כי גם בהשוואה למקרה דנן, עניינו חמור יותר נוכח עוצמתה של האלימות שהופעלה כלפי המתלוננת והעובדה כי השוד בוצע בביתה.

ע"פ 1286/13 **אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל** (20.1.2014) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות בסוגיה אחת מצומצמת, בעבירה של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות בכך שעקב אחר שתי נשים שהלכו לתומן ברחוב בשעת לילה וניסה לחטוף את תיקה של אחת מהן תוך שהוא מאיים עליהן במברג. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר** והשית על המערער **עונש של 36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

מדובר בניסיון שוד שבוצע ברחוב על-ידי המערער לבדו, כאשר רכיב האלימות פחות בעוצמתו מרכיב האלימות בעניינו, ומכאן, שעניינו במובהק חמור יותר, באופן המצדיק מתחם גבוה יותר.

ע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי** (1.1.2014) - המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של שוד

בנסיבות מחמירות, כניסה והתפרצות למקום המשמש למקום מגורים ושהייה שלא כדין בכך שהגיע בשעות הלילה המאוחרות אל בית בעיר באר שבע במטרה להתפרץ אליו ולגנוב מתוכו רכוש. המשיב התפרץ אל הבית דרך החלון כשהוא מצויד בסכין וכשבני המשפחה ישנים. המתלונן אשר שמע רעשים, קם ממיטתו ונתקל במשיב ובסכין. המתלונן חזר לחדרו, נטל פטיש וחזר לכיוונו של המשיב. משהבחין בו המשיב, הוא הניף את הסכין לעבר גופו של המתלונן אך הלה אחז בידו של המשיב וניסה לחלץ ממנו את הסכין. במהלך המאבק בין השניים, נחלץ המשיב מידי של המתלונן, השליך את הסכין ונמלט מהמקום, לא לפני שנטל שני פנקסי צקים, מכשיר טלפון סלולארי ומחשב נייד. למתלונן נגרמו חבלות בגופו. בית המשפט המחוזי השית על המשיב **עונש של 30 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה על קולת העונש בקבעו כי **אין בעונש שהושת על המשיב משום חריגה קיצונית ממדיניות הענישה בעבירות דומות, הגם שמדובר בעונש מתון.**

לטעמי, המקרה שבפניי חמור יותר הן נוכח רכיב הביצוע בצוותא והן נוכח עוצמתה של האלימות.

ע"פ 7777/12 **בלקאר נ' מדינת ישראל** (25.3.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשני אישומים: האחד בגין עבירות של שוד בחבורה ושימוש במסמך מזויף; והשני בגין עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. על פי עובדות האישום הראשון, המערער, יחד עם אדם נוסף, התחזו לטכנאי חברת 'הוט', הגיעו לבניין מגוריו של המתלונן, הציגו בפניו מסמך הנחזה כמסמך של חברת 'הוט', וביקשו לעלות אל קומת הגג בבניין. המתלונן נכנס לדירתו ונעל את הדלת והמערער עשו עצמם כ"בודקים דבר מה בארון החשמל בקומה". בהמשך הצטרף אל השניים אדם שלישי. יחד הם דפקו בדלתו של המתלונן וכשזה פתח את הדלת, השלושה דחפו אותו, התנפלו עליו וחסמו את פיו ועיניו ואזקו את ידיו. כמו כן, המערער הכה אותו ואיים עליו. השלושה שדדו מדירת המתלונן מחשב נייד, מצלמה דיגיטלית, טלפון נייד, תכשיטים רבים, 3,000 ₪, 500 אירו, משקאות אלכוהוליים ומכשיר ניווט. על פי עובדות האישום השני, המערער החזיק שני מחשבים ניידים שגנבו מבית שנפרץ. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המשיבה תגביל את עצמה לעונש של ארבע שנות מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש של **45 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

מקרה זה, חמור יותר מעניינינו, בהינתן העובדה כי מדובר בתכנית עבריינית מוקפדת, בה מעורבים שלושה אנשים, וכן בהינתן העובדה כי המערער באותו מקרה הורשע באישום נוסף, הגם שאין המדובר באישום היוצר חומרה מיוחדת.

ע"פ 6325/11 **פחימה נ' מדינת ישראל** (11.12.2012) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים ושוד בנסיבות מחמירות בכך שקשר קשר יחד עם אחר לשדוד את המתלונן. המערער והאחר הגיעו לדירת המתלונן כשפניהם מכוסים ופרצו פנימה בכוח. המערער דחף את המתלונן בחוזקה והפילו לרצפה. לאחר מכן, בעוד המתלונן מוטל על הרצפה, הכו אותו השניים באגרופים. המערער הוציא מכיסו של המתלונן את ארנקו, בו היו כ- 8,000 ₪, ולאחר שהשניים נמלטו מדירה, חילקו ביניהם את השלל. נגד האחר הוגש כתב אישום נפרד, הוא הודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון והושת

עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על קולת העונש התקבל והעונש הוחמר ל- 24 חודשי מאסר בפועל. על המערער הושת **עונש של 30 חודשי מאסר בפועל**, וזאת מאחר שבחר לנהל את משפטו (כך שלא ניתן היה לזקוף לזכותו את רכיב "הבעת החרטה") ולא השיב למתלונן את חלקו בשלל (בניגוד לאחר). בנוסף הופעל מאסר על תנאי בן 12 חודשים באופן של 8 חודשים במצטבר ו- 4 חודשים בחופף, כך שסך הכל הושת עליו עונש מאסר של 38 חודשים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

מקרה זה דומה לענייננו בהתייחס למקום השוד (ביתו של אדם), רכיב האלימות, והעובדה כי בוצע בצוותא, הגם שיש ליתן את הדעת לעובדה כי בענייננו קורבן השוד היא חוליה חלשה במיוחד בחברה.

ע"פ 8173/11 **אבו שהלה נ' מדינת ישראל** (25.1.2012) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, התפרצות למקום מגורים וגניבה. על פי האישום הראשון, המערער הגיע לבית משפחה בירושלים שעה ששהו בבית האם ושני ילדיה. המערער הזדהה בתור עובד הביטוח הלאומי וביקש להיכנס כדי לדבר עם האם. לאחר שנכנס, ריסס המערער את האם ואת בנה בגז מדמיע, הוציא סכין מתקפלת וכיוון אותה לעבר בני הבית תוך דרישת כסף. בעקבות איומיו, הבת הביאה למערער סך של 3,500 שקלים. המערער המשיך לצעוק שזה לא מספיק ודרש עוד כסף. עקב כך, האם הביאה למערער סך של 1,500 ₪ נוספים. המערער המשיך לצעוק ולדרוש עוד כסף וקיבל מהבת עוד סך של כ- 40,000 ₪ ומשנגמר להם הכסף, האם נתנה למערער שרשרת זהב שענדה על צווארה. לאחר מכן יצא המערער מהבית תוך שהוא מאיים על בני המשפחה שאם יודיעו למשטרה הוא יחזור. על פי האישום השני, הגיע המערער לבית מגורים בו מתגוררת קשישה בכוונה לגנוב דבר. הוא פתח את דלת המטבח שהייתה נעולה ונטל כסף ותכשיטים בסכום ניכר. בית המשפט המחוזי השית על המערער **עונש של 48 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

מקרה זה חמור מעניינו נוכח ריבוי קורבנות העבירות (ובהם ילדיה של המתלוננת), והעובדה כי העונש משקף שני אישומים.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

10. על יסוד כלל השיקולים שפורטו, ראיתי לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין שלוש שנות מאסר לחמש שנות מאסר.

קביעת העונש המתאים

11. בבואי לקבוע את העונש המתאים לנאשם בגדרו של מתחם הענישה, נתתי דעתי וזקפתי לזכות הנאשם, את הנתונים הבאים:

ראשית, הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו ויש לראות בכך כנתון משמעותי הממתן את העונש המתאים. אציין כי אלמלא הודאת הנאשם היה מקום להטיל עליו עונש חמור באופן משמעותי מזה שיוטל עליו בסופו של יום;

שנית, עברו הפלילי של הנאשם אינו בעל חומרה מיוחדת וכולל הרשעה אחת בעבירות על צו הוראות הביטחון שאינן מן העניין;

שלישית, עסקינן במערער צעיר בגילו (כבן 21 במועד ביצוע העבירה);

רביעית, מדובר במאסרו הראשון של הנאשם, והפסיקה הכירה ברכיב "המאסר הראשון" כרכיב המהווה שיקול ממתן בענישה;

חמישית, הנאשם תושב הרשות הפלסטינית, כך שניתן לקבל את טיעון הסנגור, אף אם משקלו מוגבל, ביחס לקושי המיוחד בריצוי תקופת מאסר.

12. על בסיס השיקולים שפורטו לעיל, ובהעדר מחלוקת של ממש כי יש למקם את הנאשם בצמוד לרף התחתון של מתחם הענישה, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו - 25.6.20.

ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של כניסה ושהייה בישראל שלא כדין.

ד. קנס בסך 1,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

ה. פיצוי למתלוננת (עדת תביעה 1) בסך 10,000 ₪ אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.4.2021 ועד לסיום התשלומים. התביעה תדאג להודיע למתלוננת על זכאותה לפיצוי ועל הצורך למסור את פרטיה לבית המשפט.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום ח' שבט תשפ"א, 21/01/2021 במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט
סגן נשיא